

Moram vam ovo ispričati

Jedanaestog dana mjeseca prosinca na aerodrom je sletjela Tante Branka, mamina čaknuta, ali i „zakon“ tetka iz Njemačke. Ima ona preko sedamdeset godina, ali joj je kosa poluduga te puna rozih i ljubičastih pramenova. Jako je smiješna i stalno miješa hrvatski i njemački jezik.

„Guten Tag! Guten dan!“ ponavljala je čim je izašla iz aviona, a došla je s bakom i djedom proslaviti Božić i Novu godinu. Inače, ona je radila u vrtiću s malom djecom i valjda je zato tako vesela i stalno nadahnuta nekim mladenačkim idejama. Pomislila sam već kako bi doček Nove godine s ovim ludim veselim bakicama sigurno bio zabavan, možda i zabavniji nego s mojim priateljicama jer Tante i baka sigurno ne bi provodili ni trenutka na ekranima mobitela ili računala. One bi plesale, pile svoje ukusne bezalkoholne koktele, palile prskalice, igrale društvene igre, bacale konfete... I bilo bi to jako, jako zabavno, ali baka mi je već rekla kako one ove godine idu u Fužine proslaviti doček u podne sa svojim priateljima. Tako mi je ovaj plan pao u vodu – doslovno. Dopisivala sam se već s priateljicama, ali sve su već imale planove. „Oprosti, bit će kod Ivane“, rekla je Klara. „Već sam se dogovorila sa sestričnom“, odgovorila mi je Anja. „Dogovorila sam se s Mašom i njezinim društvom“, rekla mi je Marta i tako, svi su već bili raspoređeni, a sva mjesta zauzeta. Ipak, ja sam bila nekako zavidna samo baki i Tante što će se na kraju bolje zabaviti sa svojim penzićima nego sa mnom. No, onda: „Zrr! Zvrr!“ zazvoni telefon. Javila sam se, a kad ono – baka javlja da im je put u Fužine otkazan zbog lošeg vremena i da će slaviti kod kuće pa da dođem ako hoću. Bila sam presretna. Spakirala sam stvari brzo i mama me odvezla k baki u Krapinu. Tante Branka me odmah veselo dočekala na vratima s hrpom kolača koje sam baš trebala sve probati i objektivno ocijeniti jer ne znam koja je od njih dvije koje radila. Zatim smo igrali *twister* i padali, oblačili djedovu odjeću, glumili manekene, pravili i pili i pomalo čudne koktele, puno, puno plesali i jeli kolače, a za samu Novu godinu palili prskalice i pjevali. Bakice su kritizirale susjede koji su mlađi, ali su lijeni pa odu spavati odmah nakon ponoći. Nama je vrijeme proletjelo do jutra. Tante i baka su bile odlične i ovo mi je nekakoispala najbolja novogodišnja proslava dosad.

Voljela bih da je više ljudi poput njih, posebno da su moji vršnjaci poput njih i da se tako znaju zabavljati. One su zaista zabavnije društvo o društva mlađih kojem i ja pripadam. Mi smo nekako sputani ovim i onim kompleksima, opsjednuti: izgledom, popularnošću,

nadmetanjem i svakako raznim ekranima i virtualnim statusima, a sve to uništava pravu proslavu – odmah ili malo po malo. One zaista znaju biti sretne i uživati u životu, a to je najvažnije. Mnogi to ljudi danas zaboravljaju pa i mladi. Morala sam vam ovo ispričati kao dokaz kako godine ne moraju biti presudne u tome hoće li druženje s nekim biti zabavno ili dosadno. Ja mislim da je većina toga u glavi i da godine nemaju s time veze, a možda ih je upravo to veliko životno iskustvo i navelo na zaključak kako život prolazi i ne treba trošiti vrijeme uzalud. U svakom slučaju, ja sam njima oduševljena i uopće se ne bojim starosti.

Lara Dražetić, 7.b